Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 45. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 10-го БЕРЕЗНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 10, 1981 No. 45 VOL. LXXXVIII.

„НАШ ЄСИ, ПОЕТЕ, А МИ НАРОД ТВІЙ, І ДУХОМ ТВОЇМ ДИХАТИМЕМО ВО ВІКИ І ВІКИ..."

Сенатори також відзначили День Української Незалежности

Вашінгтон. — Дев'ять сенаторів приєднались до кількох десятків конгресменів у Конгресі у відзначенні 63-іх роковин проголошення української незалежности. В ствердженнях у Сенаті, які ці сенатори просили ввести в „Конгресовий Рекорд", всі дев'ять законавців однодушно визнали справедливим українське змагання за волю, осудили совєтсько-російську окупацію вільної колись і вільнолюбної країни і її народу, як і висловили признання українцям у Америці за великий вклад у розвиток різних ділянок життя в ЗСА.

Крім того, до 23-ох конгресменів, які внесли в „Конгресовий Рекорд" свої висловлювання про справу української незалежности, що про їх подано в „Свободі" ч.37, треба додати ще список 11-ти їхніх колеґ з Палати Репрезентантів. Вони також зайняли становище до боротьби українського народу за свободу й незалежність, відзначуючи Січневі Роковими.

У Сенаті з порівнянням гіркого українського досвіду під окупацією совєтів до афганістанського стану тепер, виступав сенатор Карл ДеКонсіні (демократ з Арізони), виявляючи у своєму слові, як і інші сенатори, велику обізнаність з підсовєтською українською дійсністю: безоглядною русифікацією, гнобленням усіх проявів незалежного і вільнолюбного українського духу.

Сенатор Карл Левін (демократ з Мичиґену) поінформував поміж іншими висловленнями про Україну своїх співсенаторів, що він написав листа до Джерома Шестака, американського амбасадора до Комісії при ОН, з вимогою і проханням до цієї комісії приглянутися ближче справі русифікації в Україні. В одному місці листа пишеться, що американці „не повинні втримуватися від своїх моральних обов'язків, іґноруючи потенційний культурний ґеноцид, стосований совєтським урядом проти України".

Добру поінформованість з репресіями, стосованими в СССР до політичних і громадянських активістів, які боронять національні і людські права в Україні, виявив також і сенатор Джон Гайнц (республіканець з Пенсильванії), вирізняючи поіменно політичного в'язня Йосипа Терелю і замордованого українського музику — композитора Володимира Івасюка, як конкретні зразки совєтської брутальности. Сен. Гайнц згадав також Українську Гельсінкську групу і арешт її голови й членів: Миколу Руденка, основника групи; Олексу Тихого; Мирослава Мироновича і Миколу Матусевича, називаючи всіх українських борців за волю хоробрими героями, поборниками святої волі й справедливости.

Інші сенатори, які виступали в Сенаті за право України на здійснення ідеалів 22-го Січня, були: Ал Д'Амато (республіканець з Ню Йорку), Кристофер Дадд (демократ з Коннектикат), Квентин Бурдик (демократ з Північної Дакоти), Марк Ендрюс (республіканець з Північної Дакоти), Доналд Ріґел (демократ з Мичиґену) і Баб Дол (республіканець з Кензасу).

Одинадцять конґресменів, у додатку до 23-ох інших, це Джек Кемп (республіканець з Ню Йорку), Вілліям Бродгед (демократ з Мичиґену), Лоренс ДеНардіс (демократ з Коннектикат), Чарлз Догерти (республіканець з Пенсильванії), Едвін Форзайт (республіканець з Ню Джерзі), Сем Ґейденсен (демократ з Коннектикат), Бенджамін Ґилман (республіканець з Ню Йорку), Мери Роз Оекар (демократка з Огайо), Билл Янґ (республіканець з Фльориди), Юджін Аткінсен (демократ з Пенсильванії) і Геролд Соєр (республіканець з Мичиґену).

Серед них конгресмен Дж Кемп також згадав Оксану Мешко, сеньйорку — членкиню Української Гельсінкської групи; Вячеслава Чорновола, вже вчетверте засудженого совєтським кривим судом українського найчільнішого жкрналіста; Миколу Горбаля і Ярослава Лесіва, правозахисників.

Знову ж Ґилман з особливим натиском наприкінці свого поважного виступу на захист України пригадував своїм колеґам, що про Україну і її народ треба пам'ятати, „коли ми дискутуємо справи міжнародної політики і коли ми здійснюємо ідеали, на яких ця країна (Америка) основана. Я вірю, — сказав конґресмен, — що це важливо підтримувати ідеали людських і національних прав, давати допомогу і скеровувати нашу енерґію на праведні й справедливі цілі всіх поневолених країн у світі, включаючи сюди кожного українця, який карається під совєтською займанщиною".

Олекса Стефанович

ШЕВЧЕНКО

Перелічу і дні і літа.
Кого я, де, коли любив?
Кому яке добро зробив? —
Нікого в світі,
Нікому в світі.
Неначе по-лісу ходив!

Т. Шевченко

Позерства — ні на зерня, на слідину.
Ти батька і багато Григорів
Тулив у свому серці,— та узрів
І всім єством любив єси — Людину!

Любив калини. Відав янголину —
Нестерпне-ясну й темну. І горів:
Ті вихори, той пристрасти Хорив
До кореня стрясли твою Калину!

О, не комусь, а всім робив добро,
Коли гримів — "порвіте!" на Дніпро
І — "будьте люди!" сурмив на усюди!

І той пожар, те полум'я і жар —
Огонь мистецтва — клекоти і руди.
Багрове обре зарево "Кобзар".

(С. Макаренко)

Тарас Шевченко (9-го березня 1814 — 10-го березня 1861)

ЗСА ЗМІЦНЮЮТЬ ЗБРОЙНІ СИЛИ НА СЕРЕДНЬОМУ СХОДІ

Вашінгтон. — У зв'язку з погіршенням безпеки в районі Перської затоки і взагалі на Середньому Сході Уряд президента Роналда Реґена рішив зміцнити бойові формації у ЗСА у тому обширі та дозброїти армії союзників. Зростаюча совєтська небезпека виразно вказує на негайну потребу протизаходів.

Крім приспішеного зміцнювання бази на острові Дієґо Ґарсія, англійській посілості на Індійському океані, американське командування почало робити заходи для розбудови баз в Бербері, Момбасі та в Омані. Секретар оборони Каспар Вайнберґер ствердив, що без таких опірних пунктів американські збройні сили віддалені на 7.000 миль не багато зможуть зробити в часі наглої потреби. Для того на підставі договору з Сомалією американські збройні сили почали розбудовувати базу в Бербері, а завдяки такому самому договорові почали подібні заходи в Момбасі, Кенія.

Розмови з Єгиптом у справі стаціонування американських війсь на терені тієї країни вже раніше закінчилися успішно і американські з'єднання перебувають там періодично для вишколу та для спільних військових вправ. Тепер почалися заходи в справі бази в Рас Банас на території Єгипту над Червоним морем.

Достава додаткових споруд для наймодерніших літаків типу Ф-15 для Савдійської Арабії йде по тій самій лінії. Почалися заходи для координації оборонних заходів Савдійської Арабії, Оману, Кувейту, Північного Ємену й Об'єднаних арабських еміратів. Погані відносини між Іраком і Москвою та підтримка СССР Іранові створюють можливості переходу Іраку до того бльоку. Якщо б це сталось, це дало б підставу створити об'єднану оборонну систему арабських країн, яка розпоряджала б силою біля 300,000 бійців. Вправді та сила ні своїм озброєнням, ні вишколом та бойовою поставою не могла б протистояти совєтським військам, але вона могла б з успіхом дати собі раду з совєтськими сателітами в арабському обширі.

Розбудова оборонних можливостей вільного світу перед совєтською загрозою викликала неспокій серед кремлівських лідерів. Згідно з найновішими інформаціями Леонід Брежнєв вислав „миролюбного" листа до цілого ряду урядів з пропозицією негайних переговорів для припинення того процесу.

У РИМІ ВІДБУЛАСЯ ХІРОТОНІЯ ВЛАДИК

Філадельфія, Па. — Філядельфійська „Америка" у числі газети з 3-го березня ц.р. надрукувала на підставі телефонічних звідомлень з Риму, довшу іформацію про хіротонію Владик-номінатів о. шамберляна Степана Сулика на Архиєпископа-Митрополита для українців-католиків у ЗСА і ігумена Інокентія Лотоцького на єпископа св. Николая в Чікаґо. Хіротонію довершив Блаженніший Патріярх і кардинал Йосиф Сліпий при співучасти Владик Ніла Саварина, ЧСВВ. з Канади і Василя Лостена із ЗСА, єпископа Стемфордської єпархії в неділю, 1-го березня ц.р. в соборі св.Софії в Римі.

Після Архиєрейської Божественної Літургії, яка тривала понад дві години, Блаженніший Патріярх в асисті вже згадуваних двох Владик і у приявності представників Апостольської столиці та Владик Гавриїла Букатка з Югославії, Платона Корниляка із Західньої Німеччини і Мирослава Марусина з Риму. Майстром церемонії під час хіротонії був о. Петро Стецюк, а дияконом о. д-р Іван Дацько.

На Божественній Літургії були присутні свідками хіротонії Префект Священної Конгрегації Східніх Церков кардинал Владислав Рубін, секретар цієї Конгрегації архиєпископ Маріо Бріні, колишній Апостольський делегат в ЗСА архиєпископ Жан Жало. Делеґацію Чину СВВ очолював протоігумен о. Патрикій Пащак, а серед 35-ох священників було 20 із З'єднаних Стейтів Америки, серед них оо. Дамян Бариляк, Петро Липин, Еміль Манастирський, Петро Федорчук, Михайло Пиріг, Петро Скрінковський, Степан Чомко і о. шамб. Роберт Москаль та о. ігумен д-р Володимир Ґавліч, ЧСВВ.

Нововисвячені Владики для українців-католиків у ЗСА: Архиєпископ-Митрополит Степан Сулик (четвертий справа) і Іннокентій Лотоцький (третій зліва) з Блаженнішим Патріярхом Йосифом та сослужащими Владиками (зліва): єпископ Мирослав Марусин, Василь Лостен, Ніл Саварин, Гавриїл Букатко і Платон Корниляк. За Блаженнішим — о. Петро Стецюк, який був майстром церемонії під час хіротонії.

На Службі Божій, яку служили всі Владики, було багато мирян з Америки, в тому чимало з Детройту, Філядельфії та інших місцевостей. Усіх присутніх було понад 300 осіб, в тому деяке число монахів і монахинь. Перед хіротонією були відчитані номінаційні Папські буллі, а після церемонії Блаженніший Йосиф Сліпий виголосив доповідь, у якій своєю струдженою рукою передав новим Владикам повний терпіння досвід Слуги Божого Митрополита Андрея, його великого попередника на Києво-Галицькому престолі. „Тим же рукоположенням, — заявив Патріярх Йосиф, — Ви стоїте перед Вашою Церквою, перед Вашим великим народом, перед Вашою Україною з великою відповідальністю, що в Христі Ісусі є хрестом, що його маєте нести враз зі своїм народом та із своєю Церквою в одності всіх, щоб сповнити всяку правду".

Божественна Літургія і хіротонія зробила велике враження на всіх присутніх.

Після закінчення хіротонії в приміщенні Українського Католицького Університету відбулась зустріч з нововисвяченими Владиками, а пізніше у приміщенні семінарії св. Йосафата відбулась вечеря, учасниками якої були усі Владики, кардинал Рубін, архиєпископ Бріні і священики. Коротке слово з цієї нагоди виголосив нововисвячений Митрополит Степан Сулик, а ґратуляції від імені Святішого Отця та Священної Конгрегації висловив архиєпископ Бріні.

Останнім промовцем був архиєпископ Гавриїл Букатко, який говорив про три матері — Церкву, Україну і матерів нововисвячених Владик.

В понеділок, 2-го березня, усі Владики на чолі з Патріярхом Йосипом відслужили Божественну Літургію при гробі св. Йосафата в соборі св. Петра у Ватикані. О год. 1:30 по полудні відбувся величавий бенкет на пошану нововисвячених Владик. У середу, 4-го березня, Владик і вірних прийняв на спеціяльній авдієнції Папа Іван Павло II. Про авдієнцію повідомляли також міжнародні агенства і писала преса.

Уряд в Ель Сальвадорі підготовляє вибори

Сан Сальвадор, Ель Сальвадор. — Допомога ЗСА для уряду в Ель Сальвадорі не лише спрямована на відбудову країни і на піднесення житттєвого рівня населення, але вона також зумовлена швидким поворотом до нормальних відносин і до демократизації суспільно-політичного життя.

Сальвадорський уряд, очолений християнським демократом і лідером християнськодемократичної партії Сальвадору Хозе Наполеоном Дуарте призначив виборчу комісію, яка має підготовити вибори до конституанти, що матиме завдання положити конституційноправні основи для нової суспільногосподарської і політичної системи в Ель Сальвадорі.

Після відбуття конституанти й схваленні основних законів відбудуться вибори до парляменту, які дадуть змогу більшості депутатів створити майбутній уряд. Реченця виборів до конституанти ще не визначено, але подано до загального відома, що вони відбудуться наступного року.

До часу виборів президент Дуарте плянує присвятити всі зусилля для успокоєння країни й закінчення внутрішньої збройної боротьби. В тій цілі він намагається притягнути до нормалізації і реформ ліві демократичні партії, які опинилися в союзі з комуністами і разом ведуть та підтримують партизанську боротьбу а так само виелімінувати комуністів, які не йдуть на ніякі компроміси, а хотять повністю зруйнувати країну, щоб опісля легше їм було перебрати керівництво. Президент проголосив, що до виборів допущені всі політичні формації, які існують або які ще постануть.

В Америці

ЗГІДНО З ІНФОРМАЦІЯМИ ФБІ на Флориді процвітає торгівля наркотиками, яка, очевидно, потягає за собою інші кримінальні акти, як, наприклад, вбивства, насильства тощо. Загально припускають, що 70 відсотків всієї кокаїни, яку продається в З'єднаних Стейтах Америки, переходить через Флориду, а також 80 відсотків маріхуани і 90 відсотків інших наркотиків. Торгівлю в Маямі наркотиками обраховують на понад сім більйонів долярів.

ФЕДЕРАЛЬНЕ БЮРО БЮДЖЕТУ вирішило зліквідувати321-мільйонову програму правної допомоги для бідних і передати цю справу в розпорядження стейтових урядів. Стейти, — говориться у повідомленні з Вашінґтону, — можуть фінансувати правну допомогу для бідних зі своїх фондів або з фондів федеральних, які будуть їм призначені без окреслення, на яку ціль вони повинні бути зужиті. Програма однак не буде обов'язковою і не всі стейти мусять її притримуватися.

КОНСЕРВАТИВНІ ДЕМОКРАТИ, члени Палати Репрезентантів, суґерують президентові Роналдові Реґенові, що він без труднощів може заощадити ще додаткових 11,2 більйона долярів. „Я люблю такі поради", заявив Президент і жартома додав, що він передумає, чи не повернутися йому знову в демократичний табір, у якому він був поки почав цікавитися політикою. Пресовий секретар Білого Дому Джеймс С. Брейді заявив, що Реґен докладно перегляне пропозиції демократичних конґресменів. Він додав, що незабаром президент Реґен проголосить ще додаткових 10 більйонів долярів заощадження у додатку до 34,4 більйона, які вже були проголошені раніше. У теперішньому Конґресі існує 44-членний демократично-консервативний форум, який у багатьох випадках підтримує ощадностеву політику президента Реґена.

ГОЛОВА ТУРЕЦЬКОЇ військової привладної хунти генерал Кенан Еврон вислав до всіх заприязнених країн дипломатичну ноту з апелем, щоб уряди тих країн збільшили охорону турецьких дипломатичних місій та щоб загострили боротьбу з вірменськими терористами. Згідно з даними, що їх передав генерал Еврон дотепер загинуло не 12, як було подано перед тим, а 17 турецьких дипломатів з рук вірменських месників. Турки приписують поблажливости поодиноких урядів факт, що ані в одному випадку напасників не схоплено, ані не виявлено опісля поліційним доходженням. У всіх таких випадках вірменська революційна організація Вірменська таємна армія для визволення Вірменії перебирала відповідальність й інформувала що й надалі виконуватиме такі акти.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН найменував 4-го березня ц. р. Лоренса С. Іґелбурґера, колишнього приятеля Генрі Кіссінджера з часів коли він був державним секретарем, на заступника державного секретаря для европейських справ. Іґелбурґер, якому минуло 50 років життя, був свого часу амбасадором до Югославії і служив на різних становищах в адміністраціях президентів Джонсона, Ніксона і Форда. Президент Реґен також найменував адвоката Артура Тілі з Флориди, активіста у передвиборчій кампанії в користь Республіканської партії, на адміністратора масової транспортації і Стівена Мея, також адвоката колишнього посадника міста Рочестеру, на заступника секретаря для мешканевих справ і розвитку міст.

У світі

ЗБРОЙНА БОРОТЬБА У ЛИВАНІ, яка ввійшла у нову загострену фазу, щораз більше розрушує країну. Палестинські терористи при допомозі сили держать у своїх руках різні пункти у південному Ливані, з яких вони плянують напади на Ізраїль. Ізраїльські збройні сили намагаються руйнувати ті пункти. А християнська міліція під командуванням Саада Хаддада підтягнула важку артилєрію під позиції палестинців і їх обстрілює. З огляду на те, що місто і порт Сідон є осередком палестинських акцій християнська міліція переводить артилерійський обстріл того міста і — інших у сусідстві. Командир християнської міліції Саад Саддам поставив вимогу до ливанського уряду, щоб той виплатив відшкодування за зруйнування, що їх доконали палестинські терористи різним християнським селам. Він загрозив генеральною атакою на Сідон, якщо уряд не вирівняє селянам важких утрат. Уряд Ливану дав доручення своєму амбасадорові при ОН поставити вимогу негайного скликання засідання Ради Безпеки для розгляду тієї справи.

ПРЕМ'ЄР ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ Марґарет Тачер відвідала столицю Олстеру (Північної Ірляндії) Белфаст негайно після своєї поїздки до ЗСА. Метою поїздки прем'єра Тачер до Олстеру було впевнити мешканців тієї частини Англії, що англійський уряд, очолений нею, ніколи не мав наміру опустити ту англійську провінцію, якої дві треті населення є англійськими протестантами і категорично вимагають своєї приналежности до Англії. Серед населення Олстеру поширювано вістки, що Тачер заключила секретний договір про опущення тієї провінції. На це вона сказала. „Уряд Великої Британії неодноразово деклярував, що Північна Ірляндія є частиною Об'єднаного Королівства (офіційна назва Англії) і такою залишиться, хібащо її населення і британський парлямент у Вестмінстері рішив би йнакше".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Він не комусь, а всім робив добро...”

Так є в житті, що ми любимо тих, хто нас любить і робить нам добро. Так було відколи світ світом і так буде. Це легко любити тих, хто поруч нас і від кого зазнаємо уваги, ласки, доброзичливости, або тих, хто споріднений кровно з нами — наших дітей, батьків і взагалі рідних. Трохи тяжче любити вже когось, хто жив у минулому, навіть з тієї самої родини, особливо тоді, коли не залишилося багато, а то й зовсім, спогадів про спільно пережитй час. І вже зовсім нема таких — серед звичайних смертних, — які б уміли любити тих, що прийдуть по них через одне-два чи більше поколінь (тут не мовиться про любов до власних далеких нащадків, а загально людей).

Одначе, є такі обранці Божі, що носять море любови в своєму серці, які могли любити всіх близьких і дальших у час свого життя — любити сучасників; які вміли любити далеко віддалені від себе вглиб покоління, що були перед ними; і вони — що найдивовижніше — вміють любити і тих, хто прийшов після їх і хто ще прийде. Ці майбутні покоління — об'єкт їхньої любови, не є їхніми безпосередніми нащадками, продовжувачами роду, імени, а зовсім начебто „чужі” їм люди. Христос, Син Божий — так любив і любитиме всіх, хто ступатиме по цій землі до судного віку. Ось так любив Шевченко — лиш у всенародному засягу.

Любив усіх земляків своїх: і мертвих, і живих і ненароджених. Любив великою і світлою любов'ю.

Оце в цьому, в цій його любові і лежить відповідь на те, чому ми всі, де б ми не були, тепер і в майбутньому, рік-у-рік святкуємо дні Шевченка і ніколи не перестанемо так чинити.

Він любив нас. Це кожний і кожна відчуває, коли вслухається у голос Шевченка, яким він до нас промовляє зі сторінок „Кобзаря”. Він любив нас і всіх наших людей, що були перед нами і будуть по нас. Колись на Шевченківському святі в дівочій Академії у Словтсбурзі катехит тієї школи Сестер-служебниць поясняв ученицям, українкам і неукраїнкам, чому святкуємо щороку Шевченка? Чому це тільки його одного, якщо мова справді про всеукраїнське святкування і всенародне. Всенародне, бо і різної віри, але разом; різних ідеологій, але разом; різних соціяльних, інтелектуальних чи яких там інших різниць, — але разом. Бо перед Шевченком всі українці — від монархіста до неомарксиста, від баптиста до католика, від лемка до кубанця, від князя до найбіднішого бідака, — всі українці схиляються в найглибшому поклоні з вдячности за його любов до нас.

Отець-доктор сказав їм: „Ви, мої учні, любите своїх батьків, приятелів, рідних і знайомих і вдячні їм, бо вони вас люблять. Ви любитимете й обранців ваших сердець у майбутньому, а далі — своїх нащадків. І коли й вони любитимуть вас, вам буде радісно й приємно. А ось понад сто років тому був на Україні Великий Муж, що полюбив нас усіх, хоч ми родинно чужі йому і хоч нас у той час не було ще на світі. Він полюбив нас і творив нам добро, нічого не вимагаючи в заміну, хіба ‘одну сльозу з очей карих — і пан над панами’... і ще одне: ‘Смирітеся, молітесь Богу і згадуйте один другого; свою Україну любіть, любіть її... Во время люте, в останню тяжкую мінуту за неї Господа моліть’... Це був великий Дар Божий і ласка так любити... і творити постійне добро”.

Ми беремо знову і знову „Кобзар” у руки. Читаємо, і з кожного рядка спливає на нас добро. Читаючи, ми причащаємося його великої любови і самі: ми починаємо думати про всіх своїх земляків значно краще, як перед тим; ми підносимо розпромінено вгору наші чола, бо всі ми разом і кожний зокрема є гідні його великої любови.

І ось цього 9-го і 10-го березня, у сто двадцяту річницю смерти й 167 річницю народження Пророка України, а потім 22-го травня у 120 річницю перевезення тлінних останків Тараса Шевченка з холодного Петербурґу до рідного Києва й Канева на Чернечу гору, — „Щоб лани широкополі і Дніпро, і кручі було видно, було чути, як реве ревучий”, — знову всі українці згадують Шевченка. Згадують його на все ще поневоленій окупантом Україні; згадують у тюрмах, засланнях, казематах, де і йому судилося перебувати в час його недовгого життя; згадують і на омріяній землі праведного закону Вашінґтона, у ЗСА.

Бо він — наш, і ми — його. Бо він усім нам робив добро.

„О, не комусь, а всім робив добро,
Коли гримів — „порвіте!” на Дніпро
І — „будьте люди!” сурмив на усюди!”

„Наш єси, Поете, а ми народ Твій, і духом Твоїм дихатимемо во віки і віки...” — сказав П. Куліш за нас усіх назавжди на похороні Тараса Шевченка сто двадцять років тому.

Людмила Волянська

АКИН ТАРАЗИ — СИН СПРАВЕДЛИВОСТИ

(1)

Коли українцеві треба виспівати з глибини свого серця любов до України, — українцеві за залізною заслоною, — він співає про Шевченка. Про все інше — невільно, хіба що це про особисте, про кохання. Або ж у час т. зв. відлиги: тоді майже вільно лунали голоси любови і до України, і до її славного минулого. А що московський нагай не свистів так настирливо над головою в той час, то і „присягатись” у відданості Москві було не обов'язково.

Про Шевченка ж писати навіть тепер дозволено. Не забувають бо російські червоні окупанти України науку Леніна з приводу заборони царською білою владою святкувань столітніх роковин з дня народження Пророка України в 1914 році...

Тож росте-зростає Шевченкіяна різної якости і під большевицькою займанщиною, і можна без перебільшення сказати, що нема й не було такого майстра слова в Україні, щоб не присвятив Тарасові своїх надхненних рядків.

Але не тільки українці з вдячности до свого Пророка приносять у дар йому свої таланти. В далекій пустельній Каракалпакії письменник Уразак Бекбаулов написав прегарну повість про нашого генія під заголовком „Тарас на Аралі”. В Каракалпакії, як і скрізь у Середній Азії, існує справжній культ Шевченка. Це все ще з тих часів, коли Шевченко проміряв солдатським маршем довгих десяти років Оренбурґ, Кос-Арал, Раїм, Мангишлак, Орськ, береги Аральського моря, над яким і жили каракалпаки. Книжку, писану каракалпакською мовою, переклав на українську Станіслав Тельнюк, і її видало ще в 1975 році видавництво „Дніпро”.

На 350 сторінках цікавої книжки оповідає Уразак Бекбаулов про Сина Справедливости — Акина Тарази, і перебування Шевченка на каракалпакській землі; про Шевченкові знайомства з місцевими мешканцями, про його добре й святе серце, у якому містилася велика любов не тільки до рідних українців, але і до кайзаків, киргизів, каракалпаків і всіх інших істот людських, створених по образу і подобію Божому, які карались у ярмі потворної російської імперії — у всесвітній тюрмі народів, де від молдаванина до фіна на всіх язиках все мовчало, бо благоденствувало...

Ця повість про Шевченка охоплює початковий період заслання поета, від дня приїзду в Оренбурґ арештантською кибиткою, коли в дорозі подумки згадував все своє попереднє життя, до закінчення Аральської експедиції. Письменник Уразак Бекбаулов виявляє в книжці велику поінформованість про життя Шевченка і проникливе розуміння поетової творчости. Ось приїзд в Оренбурґ і тут зворушлива зустріч з українцями і поляками, політичними засланцями, які дивилися з молитовною пошаною на українського поета-трибуна, „особистого ворога царя”, якому цар власною рукою написав, що ні малювати ні писати вірші йому невільно. Не без іронії пише Бекбаулов, що про приїзд Тараса до фортеці в Оренбурзі довідався українець Михайло Лазаревський від начальника штабу, коли той прибіг до коменданта Герна переляканий і задиханий, і з порога кричав: „Чули новину? Ви знаєте, якого нам пана прислали: йому заборонили і співати і розмовляти, і ще щось таке! Ну, як же йому так жити?!”

Далі Тараса Шевченка посилають із все таки привітного Оренбурґа, де йому скрашали життя друзі українці і поляки, до Орської фортеці, де незабаром розпочалося для Тараса справжнє пекло, бо тут керував його долею дійсний салдафон — невіглас, який для „слави русскаво оружія і атєчества” неймовірно переслідував українця-самостійника Шевченка, який не тільки мріяв про вільну Україну, а і робив щось для того, щоб та воля таки наступила. Діставалося від ось такого салдафона і його попихачів — „унтерів” і польським засланцям. Ось така картина, наприклад: цей начальник Мєшков перевіряє „строй” і розпитує вояків цього карного батальйону про їхні „провини”, що через них вони опинилися в миколаївському війську. Мєшков: „За що тебе відправлено в салдати ?” — Поляк „рядовий” Свєнціцький відповідає: — „Я писав листівки і читав людям вірші Міцкевича.”

— Кого? Кого?

— Адама Міцкевича.

— Хто такий? Чому не знаю? Що за Адам, а де його Ева? — Слова цього ще одного „капрала гавриловича безрукого та унтера п'яного довгорукого” Мєшкова покрив шалений реґіт салдатні, російських „культуртреґерів”, які, як сарана насунули на ці чужі землі, — як і на Кавказ, чи ще перше — на Україну, — просвіщати їх, „як і тюрми мурувати, кайдани кувати...і як плести кнути вузловаті” і тому подібне, про що можемо легко довідатися хоч би з „Кавказу”... Поляк Свєнціцький відповів Мєшкову, що Міцкевич — великий польський поет, на що дістав відповідь, що її також вкрив розгнузданий реґіт: „Не може бути у ляхів великого поета!”

Але Уразак Бекбаулов не тільки розповідає нам про відомі епізоди з життя Тарасового, а він у літературно-мистецькій формі подає нам це життя, уводячи своєю інтуїцією письменника Тараса у дуже ймовірні ситуації місцевого життя.

(Продовження буде)

Іван Я. Хамуляк

ВІД СЛІВ ДО АКЦІЇ

Карпатські русини

У висліді перебування нашого народу під різними окупаціями, хоч говоримо тими самими мовами, визнаємо ті самі релігії; маємо спільне історичне походження, проте, тут, в Америці, ми дальше живемо окремо, не знайшовши ще спільної мови. Однією із найсильніших груп є карпаторусини. Вправді, деяке іноді може і поважніше, як ми думаємо, зближення між нашими церковними достойниками і достойниками „візантійського обряду” вже є. Важко, однак, повірити, щоб не можна дійти до повного зближення, якщо б знайшлися люди по обох боках, що хотіли б над таким зближенням поважніше попрацювати. А ціль варта таки великих зусиль. Дехто вже пробував, але перша невдача не повинна відстрашувати ідеалістів від все нових спроб. Наші церковні достойники можуть напевно допомогти в тому дуже багато. Чому ж не попробувати наново?

Через таке зближення наша громада пошириться дуже поважно, скріпиться і духово та матеріяльно. Крім тієї найбільшої, є ще й інші менші групки, яких зактивізування і спільне зближення є реальною можливістю.

Значення Церков

Одними із найбільших стабільних інституцій у нас були, є і будуть таки Українські Церкви: і православні, католицькі, евангелицькі і т.д. Ті видні символи нашої окремішности перетривають десятки, а то й сотки років. Тому теж українська спільнота їх потребує і тим самим повинна б надати їм більшої ваги та вводити практики, що крім релігійних моментів, вони теж були б осередком збереження наших національних вартостей. „Візантійський” обряд є символом наших братів із Закарпаття, українсько-католицький обряд є символом наших людей із Галичини, православні Церкви гуртують в себе людей, що походять із центральних, східніх земель, чи евентуально колишніх уродженців і їхніх нащадків теренів Волині. Формальне і неформальне зближення між собою українських інституцій мало б величезне значення. Але крім українських копул на церквах, крім українських риз на плечах духовенства, важливо, щоб у тих ризах були українські чи навіть українцям льояльні люди. Різні братства і сестрицтва при тих церквах, різні молодечі клюби при них — це великі скарби.

Тісна співпраця

Про ті речі в нас пишуть дуже багато, але роблять таки дуже мало. Посилення акції у напрямі тісних зв'язків із представниками інших етнічних груп має бути самозрозумілою справою у програмі українських організацій. Ми стаємо одним із партнерів, маємо доступи до різних не раз дійсно впливових людей, в разі потреби маємо до кого звертатися за підтримкою. Очевидно, як рівнорядні партнери ми створюємо про себе певну опінію, що іноді може нам стати у великій пригоді. Постійний зв'язок між собою може нам облегшувати багато наших проблем. Очевидно, нам треба вміти задержати певний стандарт, що будив би до нас довір'я і пошану. Якщо ми не маємо ще стільки своїх сил, щоб вибирати наших конгресменів, то ми можемо вибирати і неукраїнського походження, але він і ми знаємо, що ми його піддержували і допомогли йому при його виборі. Багато з тих справ ми робимо і то доволі успішно, однак, не всі стейти і повіти це практикують. Якщо можуть ті справи успішно реалізувати в Чікаго, то чому не можна того самого робити в Ню Джерзі, Ню Йорку, Пенсильванії, Огайо і т.д.? Таку співпрацю можна б практикувати на усіх щаблях наших суспільних активностей, починаючи від різних імпрез, а кінчаючи на наукових конференціях. Це не тільки робить нашу громаду рівнорядним партнером, але інших партнерів призвичаює бачити ті чи інші справи щонайменше нам сприятливими очима. Одним словом, нагоди будуть, якщо ми тим справам почнемо більше присвячувати нашої уваги.

Усучаснення

У багатьох американських університетах є українські професори; в багатьох шпиталях є українські лікарі; в багатьох фірмах є українські інженери, різні фінансові експерти; по урядах усіх щаблів є теж наші люди. Соціяльна структура української спільноти є далеко, далеко інакша сьогодні, як була 30 років тому. Та свідомість викликає другу думку: „Чи ми себе усучаснюємо в нашому думанні, в нашому плянуванні?” Асоціяція українських університетських професорів, Товариство українських інженерів, Товариство українських бібліотекарів, Спілка українських журналістів, вкінці Товариство українських купців і промисловців, вони всі є ще доволі молоді організації з невеликим минулим. Ті організації охоплюють українських професіоналістів і їхня кількість росте; однак програми тих організацій далеко неповні, непрактичні, не дають того, що вони повинні мати. Тому теж їх вплив у загальному американському житті ще не розрісся, не є так сильним, як може і повинен бути. Тут треба молодих людей з візією, ентузіязмом. Вони є; тільки їх

(Продовження на ст. 4)

о. Семен Гаюк

ОСИП БОДЯНСЬКИЙ — ПРИЯТЕЛЬ Т. ШЕВЧЕНКА

(1)

В біжучому році припали 120 роковини смерти Великого Печальника за долю українського народу, повіки незабутнього Тараса Шевченка. В дні його світлої пам'яті, народження й смерти все наше свідоме суспільство зі справжнім пієтизмом низько хилить голови перед маєстатом Володаря дум українських і з любов'ю і подивом згадує не тільки його поетичну творчість, його життя, але й цілий ряд благородних постатей особистих друзів Шевченкових, які були щиро приязними до Поета, брали живу участь у полегшенні його долі та були хосенними в його творчості.

Серед багатьох друзів Шевченка, що мали вплив на світогляд поета, треба назвати видатних українських вчених істориків і славістів Михайла Максимовича й Осипа Бодянського.

Ці українські патріоти, бувши професорами у Московському університеті, втримували тісний контакт зі своїми земляками з України та своїми науковими творами обстоювали придавлені права української мови та національну окремішність і самобутність уктаїнського народу.

Сучасні нам совєтські дослідники творчости Шевченка та його доби хоч не ганьблять згаданих вчених так, як, наприклад, Куліша й Костомарова, але свідомо збувають їх майже цілковитою мовчанкою.

В цій статті мова буде лише про одного зі згаданих вчених, а саме про Осипа Бодянського тому, що в моїх руках є надзвичай рідке видання його першого літературного твору: „Наські Українські Казки” —

Запорожця Іська Материнки. Осип Бодянський (1808-77) народився в містечку Варві на Полтавщині в родині православного священика; він успішно закінчивши дванадцятирічне навчання в Переяславській Духовній Семінарії, а пізніше, в Московському університеті в часі своїх студій і, можливо, в часі своїх вакацій у рідній Варві написав згадані „Казки”. Невелика ця книжка пройшла дуже велику і сувору цензуру в жовтні місяці 1834 року, а надрукована була щойно в 1835 році в друкарні Московського університету.

В цьому збірнику Бодянський умістив лише три народні казки: „Казка про царів сад та живую сопілочку”, „Казка про дурня та його коня” та „Казка про малесенького Йвася, змію, дочку її Олесю та задніх гусенят”.

Ці казки — це найчистіший полтавський фольклор, написаний віршем, в наслідок чого в деяких рядках, щоб зберегти милозвучність рими, допущені запозичення з мови російської. Правда їх небагато і вони стосуються більше флексій тих слів, але, прийнявши під увагу, коли ті казки були скомпоновані, яку вони пройшли цензуру та де вони були видруковані, то ці дещо незвичні тепер форми не така вже й суттєва річ.

Зворушливою є передмова до цих „Казок”, підписана лише ініціялами І.Б., тобто Іосиф Бодянський. В передмові цілий ряд думок, сповнених щирого натріотизму та любови до своєї мови, до своєї пісні, до своєї давньої козацької слави та до свого Батька Богдана, гетьмана Хмельницького.

Бодянський вірив у силу народу українського, в те, що в разі потреби він може постояти за себе: „Або й тепер, — каже він, — хіба вже б то ми перевчилися воювати? Дарма, що в тій нашій пісні співають: Наші шаблі заржавіли, мушкати — без курків,... а ще серце козацькеє не боїться турків!

— Бач? не боїться Турків! Та не тільки Турків, й самого найстаршого чорта, Пане — брате!...”

І дорікаючи своїм землякам за оспалість і байдужість у народній справі, маючи на увазі сумну дійсність і наявних ворогів, він говорить про якихось ніби уявних ворогів в будуччині, щоб тільки здезорієнтувати царську цензуру, може саме того „найстаршого чорта”.

„Чи, може, хочете діждатися — далі каже він, — щоб який ворог нетруджений нашою батьківщиною поживився? Нас же та нашим добром почастував? Уліз в солому та ще й шелестить?

А, здається, незабаром теє буде. Бо щось не перед добром, як я бачу, сякі-такі немазані хвертикі шляються частенько вже проміж нами. Гляди, лишень, щоб вони з нашого ж хворосту та не загнули нам якої чуденної карлючки!” — Треба тільки подивляти відвагу Бодянського та його передбачливість. Це справді пророчі слова!

Але чи не найбільш знаменною та зворушливою в цій книжечці є дедикація — присвята:

(Продовження буде)

В. Верва

„НЕОФІТИ”, ПОЕМА Т. ШЕВЧЕНКА, В СУЧАСНІЙ ПОНЕВОЛЕНІЙ УКРАЇНІ

Поему „Неофіти” Т.Г.Шевченко написав 1857 року в Нижньому Новгороді, де його задержала поліція, коли він повертався з десятирічного заслання. Назва „неофіти” походить від грецького слова, яке означає „новохрищені”, „новонавернені”, „новики”. Поема була опублікована в журналі „Вечерниці” 1862 року у Львові, а пізніше, 1876 р., в „Кобзарі”, виданому в Празі.

В Україні поема „Неофіти” була московсько-царською цензурою заборонена. Щойно під час української національно-державної революції заборона перестала існувати.

Під російсько-комуністичною окупаційною владою цю поему замовчувано, потім, як у 1930-их роках канонічними стали „Тези ЦК КП(б)У” про Шевченка, що Шевченко був „великий селянський поет”, „революціонер-демократ” який взорувався на російських революціонерах-демократах — Герценові, Чернишевському і Добролюбові, а навіть — на Віссаріонові Бєлінському і на декабристах.

При кінці 1930-их років і початку 1940-их років комуністичний уряд почав накидати Україні імперіялістичну схему історії Росії, в яку мусіла вкладатися не тільки історія України, але вся її культурна, літературна и уся інша творчість. Партійні Шевченкознавці почали припасовувати Шевченка і його творчість до нового явного імперіялістичного курсу.

Тоді поему „Неофіти” комуністичні літературознавці, як П.Колесник, Є.Кирилюк, О.Білецький, Ф.Прийма, І.Басс, Є.Ненадкевич, Івакін та інші методою „впливології”, чи порівняння і заперечення, почали стягати з п'єдесталю генія і саджати на шкільну лавку як учня Герцена, Бєлінського, Добролюбова, Чернишевського й інших російських поетів і політичних діячів, а поему Шевченка „Неофіти” зробили висловом їх думок, а не Шевченкових.

Як це виглядає, то вистачить подати слова Є.Ненадкевича, що він їх написав у книжці „Творчість Шевченка після заслання” так: „Значення ‘Неофітів’ полягає в тому, що в поемі Шевченко творчо відобразив своє враження від Герценових закордонних видань, які прочитав на пароплаві в Нижньому Новгороді”. Закінчив Є.Ненадкевич цей уступ словами: „Крім того ‘Неофіти’ якнайвиразніше спрямовані проти буржуазного націоналізму, який поема заперечує самою суттю свого змісту, своєю ідейною концепцією. З цього погляду ‘Неофіти’ є немов би політичним заповітом українського поета своєму народові”.

Петро Кирилюк у книжці „Т.Г.Шевченко” каже, що в поемі ‘Неофіти’ треба слова „Бог” і „Правда” розуміти як одне і те саме поняття, при чому основне розуміння правди, а не Бога, бо — каже Кирилюк — „образ Бога не має тут нічого спільного з релігією.

Ю.О.Івакін у книжці „Сатира Шевченка” каже, що в „Неофітах” бачимо „крім отрути християнства...переможну боротьбу поета із спокусами християнської моралі”.

В.В.Колобоков у книжці „Атеїстичні погляди Т.Г.Шевченка” каже, що в поемі „Неофіти” Шевченко „....ще раз показав, як він ціле життя боровся проти релігії, яка одурманює трудящих, відводить їх у бік від вірного шляху, освячує самодержавний гніт і кабальну працю”.

Іван Романченко у творі „Атеїзм Т.Г.Шевченка” каже, що „....поемою ‘Неофіти’ Шевченко вчить ненавидіти царів, архієреїв, попів - кастратів німих”.

Можна б ще подати, що Ф.Я.Прийма у своєму творі „Шевченко і російський визвольний рух” пише, що Шевченко в поемі „Неофіти” втілив ідеї декабристів

ЧИ В „НЕОФІТАХ“ Є ІДЕЇ ДЕКАБРИСТІВ ?

„Ідеї декабристів, — каже Прийма, — мали сильний вплив на розвиток політичної свідомости і на творчість великого поета. Тема декабризму пройшла через усю творчість...”

Такої самої думки, як Прийма, є Івакін. Він каже у книжці „Сатира Шевченка”: „Змальовуючи декабристів у одязі стародавніх християн, поет наче говорить читачеві: ось вони, наші святі, наші справжні мученики, наші апостоли”.

Такої самої думки щодо впливу декабристів на написання „Неофітів” є Є.С.Шаблiовський у книжці „Шевченко і російська революційна демократія”.

Читаючи ці, що їх подано, і їм подібні твердження комуністичних літературознавців і читаючи саму поему „Неофіти” приходиться сказати, що їхні твердження, що слово, то неправда, і що слово, то заперечення того, що Шевченко написав у „Неофітах”.

У поемі Шевченка „Неофіти” виразно написано, що неофіти - це визнавці християнської віри. Вони боряться за правди цієї віри, за її поширення і за свободу її визнавання. Усе вістря неофітів звернене проти самодержавства і проти того режиму, який не визнає християнської релігії, яку визнають і проповідують неофіти. Вони вірять, що ця релігія переможе, бо вона базується на вірі Христа, тобто на правді Божій. Силу для боротьби черпають неофіти з молитвою до Бога, до Христа. Шевченко вклав в уста Алкида таку молитву:

— Молітесь, братія! Молітесь
За ката лютого. Його
В своїх молитвах пом'яніте
Перед гординею його.
Брати мої, не поклонітесь.
Молитва Богові. А він
Нехай лютує на землі.
Нехай пророка побиває,
Нехай усіх нас розпинає;

Уже внучата зачались,
І виростуть вони колись, —
Не месники внучата тії,
Христові воїни святії!
І без огня і без ножа
Стратеги Божії воспрянуть.
І тьми і тисячі поганих
Перед святими побіжать.
Молітесь, братія. —
Молились
Молилися перед хрестом,
Закуті в пута неофіти,
Молились радісно. Хвала!
Хвала вам, душі молодії!
Хвала вам, лицарі святії!
Вовіки -віки похвала!...

(Продовження буде)

Презентація дебютанток на балі лікарів і інженерів

У суботу, 7-го лютого цього року, відбувся традиційний баль лікарів й інженерів у готелі П'єр при 5-ій авеню в Ню Йорку.

Цю репрезентаційну імпрезу карнавалового сезону влаштовують щороку спільно метрополітальні відділи двох найбільших українських професійних товариств-Українського Лікарського Товариства Північної Америки та Товариства Українських Інженерів Америки.

Баль, як і кожного року в минулому, сполучено з презентацією дебютанток, що є кульмінаційною точкою балю, та традицією товариського життя нашої метрополії.

Бенкет відкрив голова метрополітального Відділу УЛТПА д-р Любомир Ворох, привітавши від обох товариств усіх гостей, а особливо як і завжди численну та елегантну студентську молодь. Він представив комітет пань, який займався приготуванням презентації дебютанток: Арету Ворох, Віру Кушнір і Стефанію Степаняк, оранжерів забави—інж. Я. Січинського, д-ра Р. Кисілевського й інж. Л. Калинича, який перевів презентацію дебютанток та зложив їм побажання і гратуляції від обох товариств.

До пізньої ночі забавлялися гості при звуках чудової оркестри „Темпо".

Н.Н.

Дебютантки з ескортами: стоять (зліва). Роксана Л.Гнатейко—ескорт Богдан Іваськів; Марта О.Кузьма—ескорт Дмитро Кульчицький; Люба В. Матківська—ескорт Марко Мурований. Сидять члени комітету (зліва): Арета Ворох,Віра Кушнір і Стефанія Степанюк.

Радіопрограма „Гомін України" у Детройті

Українська радіопрограма „Гомін України" у Детройті відзначатиме вісімріччя свого існування 13-го березня ц.р.

Радіопрограма „Гомін України" служить українській громаді, передає вісті з релігійного і політичного життя, інформує нас, що діється у нашій громаді, відзначує уродини і супружі ювілеї наших слухачів. Усі релігійні і національні події відзначувано з особливою увагою, як також у передачі підкреслено заслуги визначних і заслужених українських релігійно-національних діячів. Закликається слухачів, щоб читали українську пресу, яка інформує про загальне культурно-громадське і релігійно-національне життя усіх українців в розсіянні і в Україні. У радіопередачах „Гомін України" чуємо найкращі пісні з усіх просторів України. Українські опери, симфонії, народні пісні в модерному опрацюванні у виконанні наших кращих ансамблів. У цих передачах слухачі можуть почути інтерв'ю із різними визначними діячами — о.Василь Прийма з Люрду, о. Мирослав Харина від „Провидіння", о.д-р Ізидор Нагаєвський, який говорив на тему українського патріярхату, ред. Михайло Бажанський — про Пласт, д-р Маруся Бек — про відвідини Австралії.

На співпрацівників запрошувано авторитетних знавців із різних ділянок: з історії, літератури, медицини і спорту. Особлива подяка належиться усім спонзорам жертводавцям, співпрацівникам і жертвенним радіослухачам. Дальше існування радіопрограми „Гомін України" залежить від моральної і фінансової допомоги жертвенної української громадськости, яка, розуміючи неоціниме значення радіомовлення, не залишить напризволяще свою українську радіопередачу.

Кирило Цепенда
керівник програми
„Гомін України"

ЦЕНТРАЛЯ ФЕДЕРАЛЬНОЇ Служби Інвестиґацій (ФБІ) наказала збільшити число службовців, які слідкують за працею чужоземних розвідчих служб, розкривають їхніх агентів і притягають їх до відповідальности. Ці протизаходи були зроблені тому, що, наприклад, совєтська розвідка вже від довшого часу працює над розкриттям таємниць праці і тактики нової Адміністрації президента Роналда Реґена. Згідно з опінією ФБІ, совєтські агенти вже зуміли навязати зв'язки з цілим рядом осіб, від яких вони сподіваються отримати інформації про функціонування нового уряду. „Це створює для нас неабияку проблему", — заявив речник ФВІ Теодор Гарднер підкресливши, що дивуватись багато нема чому, бо совєтська розвідча служба все при зміні адміністрації у Вашінґтоні посилено працювала і намагалася зібрати якнайбільше інформацій про функціональність Уряду і її поодиноких впливових людей. Газета„Вашінґтон Пост" твердить, що діяльність совєтських аґентів на території ЗСА тепер подвоїлась.

ПОВІДОМЛЕННЯ

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

„САМОПОМІЧ"
в КЕРГОНКСОНІ, Н. Й.

ПОДАЄ ДО ВІДОМА ВСІМ СВОЇМ ЧЛЕНАМ, ЩО

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в неділю, 15 березня 1981 р., о год. 1 по пол., по Святій Літургії в церковній залі

ПОРЯДОК ДЕННИЙ БУДЕ ПРОГОЛОШЕНИЙ НА ЗБОРАХ.

ДИРЕКЦІЯ КРЕДИТІВКИ

✝

Ділимося сумною вісткою, що 17-го лютого 1981 року упокоїлась в Бозі,
наша Дорога МАМА, БАБУНЯ та ПРАБАБУНЯ

бл. п. АННА
БОЙЧУК-ГОДОВАНЕЦЬ

У глибокому смутку:
дочка — ПАВЛІНА ГРИГОРАШ (в Україні) з мужем ВАСИЛЕМ і синами ІГОРЕМ, СВЯТОСЛАВОМ та внуками ОЛЬЧИКОМ, МАКСИМОМ та СЛАВЧИКОМ
дочка — МАРІЯ СКОМОРОХ з мужем ІВАНОМ, дітьми ОРІЯННОЮ, ВАСИЛЕМ та ПЕТРОМ
дочка — ДАНА ДИКИЙ з мужем ЯРОСЛАВОМ і дочками ЯРОСЛАВОЮ ВАТЕРЛЮ з мужем і РОКСАНОЮ ПИЛИПЧАК з мужем і сином ДАНЧИКОМ ДИКИМ
син — МИРОН БОЙЧУК з дружиною ЛУЕН з дітьми МЕЛАНОЮ і ЮРКОМ

✝

Ділюся сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в суботу, 7-го березня 1981 року, з причини
трагічного автомобілевого випадку,
упокоївся в Бозі, на 60-му році життя,
мій Найдорожчий ЧОЛОВІК

бл. п.
ЮРІЙ ЛИТВИН

ПАРАСТАС у вівторок, 10-го березня 1981 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Union, N.J.

ПОХОРОН в середу, 11-го березня 1981 року, о год. 9:30 ранку з церкви св. Ів. Хрестителя, а звідтам на цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В безмежному жалю —
ДРУЖИНА
БРАТ і СЕСТРИ в Україні

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ В НЮ ЙОРКУ

запрошує

на

ВЕЧІР — ВШАНУВАННЯ МЕЦЕНАТІВ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

що відбудеться
в суботу, 14-го березня 1981 року
о год. 5-ій по пол.
в Українському Інституті Америки
2 Іст, 79 вулиця в Ню Йорку

У ПРОГРАМІ:

передання дереворізу Якова Гніздовського індивідуальним меценатам і концертова програма, в якій виступлять:

проф. Таїсса БОГДАНСЬКА — фортеп'ян,
Марія МУРОВАНА — сольоспів,
Лідія КРУШЕЛЬНИЦЬКА — мистецьке слово

Після програми — товариська гутірка при перекусці.

Округи і Відділи Союзу Українок Америки, які стали меценатами Українського Музею, будуть відзначені на XIX Конвенції СУА.

✝

Ділимося сумною вісткою
з Рідними і Знайомими,
що 21-го лютого 1981 р.,
на 68-му році життя,
несподівано, відійшов у Вічність,
уродженець Коломиї

бл. п.
ПЕТРО ҐОРДІЙЧУК

абсольвент „Експортівки", громадський діяч на Рідних Землях та на поселеннях в Інсбруці, Тунезії, довголітній голова хору „Дніпро" в Клівленді, Огайо.

ПОХОРОНЕНИЙ на цвинтарі Пречистої Діви Марії у Факс Чейс коло Філядельфії, Па.

В глибокому смутку просять про молитви:

МАРІЯ — дружина
МАРТА КАРАМАН — дочка з мужем ЯРОМИРОМ і доньми ХРИСТИНОЮ і ЛІДОЮ
МАРІЯ ҐУДЗ і СТЕФАНІЯ ШТЕНДЕР — сестри
ЮЛІЯ ПАШКОВСЬКА — теща
МИХАЙЛО і ЛЮБОМИРА КАРАМАН зі синами — свати
Шваґри, Сестрінок
123 Meadowood Dr., Lansdale, Pa., 19446, U.S.A.

СПІЛКА УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ
ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
136 Друга Авеню, 2-ий поверх
(ДІМ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ)

П'ятниця, 13-го березня 1981 року, о годині 7-ій веч.

ОЛЬГА СОНЕВИЦЬКА
РЕПОРТАЖІ і СПОГАДИ

1. „Дві рятівниці", 2 „Фрайманська Республіка" (табір у Баварії), 3. „Дніпром до Канева і Києва".

В музичній частині вечора, крім інших пісень, — пісні композиції **ІГОРЯ СОНЕВИЦЬКОГО** до слів **ТАРАСА ШЕВЧЕНКА,** виконає оперова співачка **МАРТА КОКОЛЬСЬКА-МУСІЙЧУК** при фортепіяновому супроводі **Композитора.**

ПОДЯКА

З Божої волі, 17-го жовтня 1980 року відійшла від нас навіки в Торонті, Канада,
наша Незабутня
ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА, ТЕЩА, БАБУНЯ, ШВАҐЕРКА, БРАТОВА, СЕСТРІНКА, СВАХА й КУЗЕНКА

бл. п.
ІРИНА з ФОДЧУКІВ БЕЗХЛІБНИК

У часі нашого невимовного горя і смутку ми одержали дуже багато добросердечних виявів співчуття від нашої Родини й наших Друзів, Приятелів і Знайомих. Не маючи змоги особисто подякувати всім, хто в час нашого горя не забув про нас, ми цією дорогою висловлюємо всім Вам, наші Рідні, Друзі, Приятелі та Знайомі наше щиросердечне спасибі. Ми щиросердечно дякуємо Всеч. о. Б. Остаповичеві, Всеч. о. д-ві П. Баб'якові та дияконові І. Хабурському за відслуження Панахиди за спокій душі бл.п. Ірини 19 жовтня у похоронному заведенні Кардинала. Особливо дякуємо о. Б. Остаповичеві та о. д-ві П. Баб'якові за похоронні відправи 20 жовтня у похоронному заведенні та в церкві св. арх. Михайла та відпровадження тлінних останків Покійної на вічний спочинок на цвинтар Парк Лавн у Торонті.

Наша сердечна подяка о. Б.Остаповичеві за зворушливу проповідь під час Служби Божої у церкві та п-і Марії Колодій за прощальне слово від ГУ ОЖ та членів ЛВУ на цвинтарі.

Ми вдячні нашій Родині, п-і К. Свергун, п-і А. Стебельській, мистцеві М. Біднякові та паням з ОЖ ЛВУ за відвідини Хворої у шпиталі.

Дякуємо нашим Рідним і Приятелям: Романові Фодчукові, Григорові Свергунові, Іванові Казанському, Іванові Мокановi, Василеві Дідюкові, Олегові Стебельському та Петрові Цебрієві за несення домовини та паням з ОЖ ЛВУ, що прийшли попрощати Покійну з організаційним прапором.

Наша глибока вдячність усім тим, які в нашому смутку та горю відвідали нас, прислали телеграми, листи, телефонували або на сторінках преси висловили своє співчуття з приводу відходу в вічність нашої Покійної. Зокрема дякуємо нашим Родинам : Е.Л. Гуцулякам, І.Е. Шулям, д-ві В.Е. Лютикам, М. і Е. Фодчукам з родинами, Лесі Гевка з родиною, І.Д. Витвицьким з родиною, В.М. Солонинкам, С.М. Іселям. Дякуємо Проводові ОУН, Президії СКВУ за підписами Стефанії Савчук і В. Кирилюка, Президії СУВФ за підписом д-ра Р. Малащука, ГУ ЛВУ, Союзові Українців у Великій Брітанії, Центральній Управі СУМ за підписами мгр. Е. Гановського та О. Рожки, ГУ ОЖ ЛВУ за підписом пань О. Заверухи та М. Колодій, Суспільній Службі Відділу ОЖ ЛВУ за підписом п-і Т. Шимко, В-ву „Гомін України", В-ву „Шлях Перемоги", Радіопрограмі В. Шарвана, Радіопрограмі „Пісня України" Організаціям УВФ у Судбурах, Об'єднанню Бувших Вояків Українців у Брітанії за підписами поручників Б. Микитина та д-ра С.М. Фостуна, ОЖ ЛВУ в Ошаві, ОУВФ в Ошаві, ОЖ ЛВУ в Торонті та іншим.

Дякуємо Друзям, Приятелям і Знайомим : Ярославові і Славі Стецькам, др-ві Юрієві Геричеві, др-ві Володимирові Косикові, др-ві Степанові Галамаєві, Юліянові Заблоцькому, Василеві Олеськову й друзям з Лондону, Степанові Мудрикові, др-ві Романові Малащукові, др-ві Б.А. Стебельським, Г.Д. Неґричам, Іванові Казанському, І. Цьонці, Л.Корді, С.В. Луцикам, М. Городиській-Штогринець, Ю.Д. Темникам. Дякуємо Іллі Дмитрову, Л. Я. Деремендам і Славі Драбат з Англії, І.Н. Кравчукам, М. Плавюкові, О.Л. Футалам, У.А. Целевич - Стецюкам, др-ві М. Ценкові, В.Процикові, Б. Губці з родиною, А. Соколикові, Б. Качорові з родиною -зі ЗСА. Гані Вах, П. Башукові, І.Я. Іванчукам, Г.А. Дрепкам -з Вінніпеґу. І.М. Яремкам, Ю. Шанті, др-ві З.Б. Пагутам, Я.Г. Сербинам, др-ві О.Г. Романишиним, М.С. Рошкам, мгр. В. Клішеві, С.Р. Трушам, С.Д. Кодамам, А.В. Бруксам, Т.Е. Андерсонам, Л.Д. Андерсонам, А. Наталлеві, Г.Л. Ґруберам, О.В. Довганюкам, С.А. Котельцям, Д.І. Біланюкам, Т. Буйнякові, С. Білик, П. Воробцеві, Л.С. Шустам, Я.О. Томковим, В.М. Сахринам, М.Т. Лукавецьким, дияконові І. Хабурському з родиною, Марусі Стебельській - Келі, др-ві М. Гуті, К.М. Домагальським, М.С. Шкамбарам, С. Космині, С. Матейкові, Н.І. Росолові, М. Куликові, інж. Д.Д. Михайлюкам, М.М. Колодіям, М. Кінащукові, Х. Малащук, В. Микитин, М. Глухому, П. Івахову, В.М. Тимковим, Л. Сеньків, Т. Горохович, П. Шумському, Ю. Лихач, М.М. Горбаням, В. Кирилюкові, Пекельним, О. Калимон, О. Ковальській, Р. Строщукові, І. Стельмах, А. Вітюк, Е. Швець, С. Біневич, Т.Б. Онищукам, О.Р. Чабанам, А. Бурій, С.С. Мурім, М.Т. Волошиним, Дрогобицьким, Д.Л. Волошиним, О.І. Падикам, Р.С. Фодчукам, О. Даниляк, Е.К. Мастикашам, Л. Філеві, А. Федоркову, о. Ґошулякові, і багатьом іншим з Торонта, родині Шафовалів, В. Косюкам з Арґентини, О.Н. Тюшкам з Австрії, В. Кахничеві з Тандер Бей, др-ві В. Гиракові з Едмонтону, о. Л. Сивенькому з Летбрідж, Б.Т. Криницьким з Оттави, др-ві І. Іваницькому з Каліфорнії та багатьом іншим - за телеграми, листи, картки, телефони, вінки, поміч, пораду й розраду.

Зокрема дякуємо промовцям на тризні : Всеч. о. крилош. Б. Остаповичеві, заст. през. СКВУ В. Кирилюкові, др-ві Р. Малащукові, ред. В. Дідюкові, ред. В. Солонинці та дир. В. Окіпнюкові.

Дякуємо всім з-поза найближчої родини, що прислали вінки чи квіти : Проводові ОУН, Я.С. Стецькам, др-ві З.Б. Пагутам, др-ві Б.А. Стебельським, Г.Д. Неґричам, В.М. Солонинкам та ГУ ОЖ ЛВУ.

Замість квітів на могилу Покійної зложили на Визвольний Фонд ОУН наші Друзі, Приятелі та Знайомі : І. Бойко 20, В. Дідюк 20, І. Казанський 10, В.З. Окіпнюк 10, В. М. Солонинки 20, О. І. Матли 20 М. М. Барабаші 20, П. С. Микуляки 20, Б. А. Гірники 20, о. д-р П. Баб'як 25, В. Кушмелини 10 В. Х. Болюбаші 20, А. М. Бандери 25, Г. Сигін 5, Таня Корінь 20, В. П. Макарі 50, Я. І. Пришляки 25, А. Ромолович 5, І. Я. Іванчуки 15, Д. Х. Кордуби 50, У. А. Целевич-Стецюки 25, В. Бицик 10, А. Секайда 5, М. Стецюк 5, С. Вілюра 10, І. Лозинський 6, П. Волоцький 5, Т. Шимко 5, М. Дзядик 5, П. М. Цебрії 5, І. Мокан 10, В. Кліш 5, П. Воробець 10, Л. В. Антоновичі 10, С. С. Савицькі 20, С. Білик 10, С. В. Куці 10, М. М. Колодії 10, І. Дейчаківська 5, І. Мулькевич 5, А. Федак 5, М. О. Волощаки 10, Л. В. Дударі 5 О. В. Думи 10, І. Я. Фіголі 10, З. С. Чорнії 5, В. Лучків 5, М. Медик 5, Г. Бонк 10, М. М. Грабовські 10, Л. Т. Волошини 10, Г. К. Свергуни 25, О. Я. Кушнірі 10, Я. О. Томкові 10, О. І. Гараси 10, Д. І. Біланюки 10, А. Пітик 5, С. Шуст 5, М. Музичка 5, М. Спольська 10, І. В. Кривинюки 10, Е. Р. Паладійчуки 10, О. В. Тронь 10, І. Р. Вжесневські 50, С. Ониськів 5, О. М. Заверухи 10, Л. Р. Сенькові 10, С. Гули 20, І. Я. Морози 20, Б. І. Чуми 20, М. Баб'як 5, М. Сороколіт 5, М. А. Кошики 10, Р. Малащук 10, О. І. Падики 10, ; Всім Вам щира подяка!

Щераз дякуємо всім, що взяли участь у Панахидах, похороні й тризні та особисто чи посередньо висловили співчуття членам Родини Покійної, зложили на Служби Божі або на Визвольний Фонд ОУН. Всім Вам сердечне спасибі. Хай Господь Вас милує і заплатить Вам стократно.

У глибокому смутку:
Василь - чоловік
Галина - дочка
Калина - невістка з синами
Ліда Гуцуляк - сестра з родиною
Маруся і Гена Фодчуки шваґерки - з родинами
Марія і Василь Солонинки - свати й уся наша родина.

ПОСТАНОВИ

МЕТРОПОЛІТАЛЬНОГО ВІДДІЛУ УККА В ДЕТРОЙТІ

Як уже було повідомлено у „Свободі" ч. 37 з четверга, 26-го лютого ц.р., у Детройті 14-го лютого відбулися загальні збори метрополітального Відділу УККА. Учасники загальних зборів, прослухавши інформації про стан УККА, що створився після XIII Конґресу Українців Америки, прийняли такі постанови:

1) На XIII Конґресі наступили структуральні й суттєві зміни в УККА, які суперечать його первісному основному призначенню, а навіть постановам тепер обов'язуючого статуту. А зокрема:

2) Від XIII Конґресу УККА став організаційною клітиною, вповні залежною і підчиненою партійно-політичному чинникові (УВФ), а тим самим не може дальше бути централею, репрезентантом і речником українських громадських організацій і установ у ЗСА. УККА став тепер централею тільки організацій одного політичного середовища.

Створення централі для всіх українських політичних чинників в ЗСА — вже давно потрібне, а навіть необхідне, але воно може статися тільки поза рамами УККА.

3) Як протест проти тих змін, які настали на XIII Конґресі, з нього вийшла велика частина крайових центральних організацій — членів УККА. Вони створили Комітет для Правопорядку в УККА з метою зорганізовано добиватися привернення для УККА його основного завдання — бути централею українського громадського життя в ЗСА — та привернути українській громаді єдність і правопорядок.

4) Доки не будуть створені тривкі організаційні форми для об'єднання українського громадського життя в ЗСА, загальні збори уважатимуть Управу Комітету для Правопорядку в УККА тимчасовим керівним осередком метрополітального Відділу УККА.

5) Згадані позитивні завдання Комітету для Правопорядку в УККА заслуговують на нашу всебічну моральну і матеріяльну підтримку.

6) Щоб уможливити діяльність з метою запровадити правопорядок у житті української громади в ЗСА, потрібно відповідних фондів, тому загальні збори доручають Управі Відділу розпочати акцію для збирання грошових датків на „громадський фонд".

—

ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ, УЧАСНИКИ ЗБОРІВ

Клюб Українських Абсольвентів Детройту Віндзору
Комітет Оборони Переслідуваних в Україні
Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч"
Об'єднання Прихильників Визволення України
Об'єднання Українців Революційно-Демократичних Переконань (ОУРДП)
Організація Державного Відродження України (ОДВУ) — Окружна Управа і Відділи
Окружна Управа і Відділи
Об'єднання колишніх Вояків УПА
Пласт — Організація Української Молоді
СУК „Провидіння" — 26-ий і 210-ий відділи
Союз Українок Америки (СУА), Окружна Управа
Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ
Товариство Старших Віком
Товариство „Рідна Школа"
Українсько-Американський Осередок
Українське Село — корпорація
Українська Капеля Бандуристів (зайняла невтральне становище)
Українська Мичиґанська Ліґа
Український Народний Союз — Окружна Управа
Український Братський Союз — Окружна Управа
Український Культурно-Громадський Клюб
Українська Оселя Діброва
Українське Патріярхальне Товариство — Відділ
Українське Спортове Товариство „Черник"
Українська Федеральна Кооператива „Самопоміч" (зайняла невтральне становище)
Український Фестивальний Комітет
Український Золотий Хрест — Окружна Управа
Українське Жіноче Товариство „Просвіта"
Фонд Катедр Українознавства

Від слів до акції

(Продовження зі стор. 2)

треба вміти нам старшим „приманити".

Майже в кожній якійсь більшій американській місцевості є відділи українських союзів, одних із найбільш стабільних українських установ в Америці, які вели колись приписану їхніми статутами широку культурно-освітню, громадську і суспільну працю. Вони часто мають свої домівки і багато з них тільки збирає членські вкладки. Чи то повинно бути усе? Чи якась культурно-освітня програма, чи інша соціяльна програма не може бути впроваджена в життя? Якщо в якомусь осередку є більше таких відділів, тоді можна б їх діяльність консолідувати, координувати.

Пласт, СУМ-А, ОДУМ та різні спортові чи спортово-виховні організації, включно із студентськими **мають великі шанси пережити всі інші, але і їх програми мусять бути постійно усучаснювані, достосовувані до змінних обставин.**

Вкінці наші громадсько-політичні організації. Тут є дивовижа. Деякі з них чисельні, інші — менші, але деякі — дійсно „паперові тигри". Є навіть такі, що мають одного-двох крикливих членів і те все, але через свій крик і галас вони не раз „сідають" в проводах наших централь. Однак об'єктивно кажучи, вони є найбільше наражені на „короткотривале" життя. І не лише тому, що вони сьогодні не мають багато членів, але в першу чергу тому, що потенціяльних членів в майбутньому немає. Хоч з другого боку **деякі нині сильні через** брак усучаснення своїх програм, своїх практик, можуть теж скоро „розтопитися" і зникнути. І це дуже можливе.

Перелічені проблеми не є абсолютно новими, вони лише поставлені з перспективи часу й обставин. **Їх можна розв'язати лише** тоді, коли ми перестанемо думати про опанування одних другими, не будемо відразу вимагати „стовідсоткової чистоти лінії" (хоч поправді сказавши, ми часто самі не знаємо що вона означає, якою вона на ділі повинна бути). Дотеперішній УККА тут рішуче не може похвалитися якимись видними осягами, бо навіть **те, що є ділялося звичайно** поза обсягом дій УККА; значить, нині треба оновленого, усучасненого УККА, або творення нової централі, що ті цілі буде осягати. Деталі тих головних плянів будуть самі виходити і розв'язуватися, якщо ті **цілі стануть у полі зору їх провідників. Сьогодні** ми діємо безпляново, хаотично, часто-густо тішимося малими „перемогами", але для тих засадничих для української людини справ ми не маємо зрозуміння. Попробуймо думати історичними категоріями, категоріями народу, що хоче і має дані бути в „народів вільних колі".

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

СПОРТОВА ШКОЛА УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — 1981

Відкриття цьогорічної Спортової Школи УСВТ „Ч.Січ" відбудеться у другому дні великого фестивалю молоді на оселі УБС „Верховина" в Ґлен Спей, Ню Йорк, у неділю, 19-го липня ц.р. Охочі кандидати на учасників вже можуть голоситися до цієї зразкової Спортової Школи, що в цьому році відбудеться на протязі чотирьох тижнів, від 19-го липня до 15-го серпня. По аплікації слід писати на наступну адресу: Ukrainian Sitch Sport School 680 Sanford Ave., Newark, N.Y., 07106

ТУРНІРИ КОПАНОГО МЯЧА В ЗАКРИТИХ ЗАЛЯХ

ВІТОРІЙО ПОЦЦО В ЕЛИЗАБЕТІ

УСВТ „Чорноморська Січ" — „Циприян" СК 4:2
УСВТ „Чорноморська Січ" — „Ґарфілд СК 0:1
УСВТ „Чорноморська Січ" — Атляс, Н. Й. 2:2

У трьох заключних змаганнях першої рунди цього турніру „Ч.Січ" здобула дальші три точки, завдяки яким ввійшла до дальших ігор, що проходимуть тепер у чотирьох групах по чотири дружини, дві з яких остаточно ввійдуть до півфінальних зустрічів.

У змаганнях із грецьким клюбом „Циприян", які відбулися 14-го лютого ц.р., „Січовики" вповні домінували і здобули перемогу вислідом 4:2. Переможні голі для „Ч.Січі" стрілили: Т.Ключик—два, Петро і Валентин Коваленко—по одному.

У останньому вечорі першої рунди турніру „Ч.Січ" відбула два змагання, з яких зазнала поразки з Ґарфілдом 0:1 і ремісувала з сильним клюбом „Атляс" вислідом 2:2. Після самовбивчого голя у власні ворота воротар грецького клюбу пропустив теж м'яч із стрілу Ігоря Чижовича.

В перших змаганнях у складі „Ч.Січі" бракувало воротаря Маріяна Хамуляка і напасника Андрія Бакуна, обидва були вдорозі з турніру коледжових дружин, який на протязі цілого дня проходив у Нюарку. Крім них, у складі „Ч.Січі" виступали: В.Ткач, Ю.Бакун, М. Чарний, П.Коваленко, В. Коваленко, Р.Ганич, М.Ціхоцький, І.Чижович. Провідник А.Охрименко. В наступну суботу „Січовики" мають відбути два змагання, одне з них зі сильним клюбом „Віслою", висліди яких вирішать, чи наша дружина ввійде до півфіналу цього турніру.

ТУРНІР „АДІДАС" В МЕЙПЛВУДІ

УСВТ „Чорноморська Січ" - „Куґарс" СК 7:0
УСВТ „Чорноморська Січ" - Мейплвуд СК 7:5

Дня 15-го лютого ц.р. закінчилися розгривки круговою системою юнацької групи, в якій змагалося вісім кращих дружин північного Ню Джерзі, а між ними — юнацька дружина „Ч. Січі". В цих останніх змаганнях „Січовики розгромили своїх чергових суперників високим вислідом 7:0, і цим самим безконкуренційно, не програвши ні одних змагань, здобули звання першунів тієї групи. Переможні голі для „Ч. Січі" стрілили: А. Пенцак 4, Вендленд 2, і „король стрільців" турніру Шевчук (14-ий голь).

Дня 22-го лютого ц.р. відбулися півфінальні зустрічі „плей оф", в якому беруть участь чотири дружини що зайняли кращі місця у своїй групі. Юнацькій дружині „Ч.Січі" припали змагання із сильним клюбом Мейплвуд, які закінчилися перемогою наших юнаків вислідом 7:5. Переможні голі для „Ч.Січі" здобули: А. Пенцак 2, Вендленд 2, Ф. Голінатий, Шевчук і О. Калинович. Крім згаданих, у складі дружини виступали теж Ю. Ґбур, Д. Василак, М. Хамуляк — провідник.

ГРУПА НАЙМОЛОДШИХ УСВТ „Чорноморська Січ" — Камеронс С.К. 4:4

З кожним черговим змаганням краще грали наші наймолодші „Січовики", які вперше у своїх спортових кар'єрах змагаються у закритій залі. В звітовій зустрічі наші хлопці навіть вели 3:0, але закінчили цим разом ремісовим вислідом 4:4. Ґолі для „Ч.Січі" здобули: О.Василак 2, Я.Твардовський і Б. Полянський. Крім них, у складі дружини виступали: А.Ролянд, О.Ролянд, Б.Ґбур, М.Кравчук, П.Ярема, О.Голінатий, М.Дацківський, Р.Кальба, П.Полянський. Провідники: Б.Кравчук, А.Ґбур і В.Василак.

У С К НЮ ЙОРК — КВІНС ЮНАЙТЕД 2:2

У своїх чергових першенських змаганнях II-ої Дивізії (Південь) Космополітальної Ліґи Ню Йорку, що відбулися 1-го лютого ц. р., УСК Ню Йорк закінчив ремісовим вислідом 2:2. Ведення 1:0 для УСК-у здобув Серґійо у 23-ій хвилині, але сім хвилин пізніше гості вирівняли 1:1. Цей же змагун здобув ведення для нашої дружини вдруге, одначе, суперники вирівняли 2:2 одну хвилину перед перервою. У другій півгрі Квінс, маючи за собою вітер, домінував у грі, але завдяки жертвенному воротареві УСК Андрієві Гринюкові, змагання закінчилися ремісовим вислідом 2:2.

Склад УСК в цих змаганнях був: А.Гринюк, В. Картеґена, Р.Ферарі, А.Караґліс, О.Медійрос, Р.Сільва, С.Коваленко, С.Медійрос, Р. Гупало, Р. Арайо, Р. Беднарський, О.Вербицький. Провідник Степан Коваленко.

Після цих змагань у показнику табелі ігор УСК займає на усіх дев'ять дружин сьоме місце, маючи 9:13 точок, 18:26 відношення ґолів. У II-ій Дивізії (Північ) дружина СК СУМ-А „Крилаті", відбувши досі десять змагань, має на своєму конті 3:17 точок, 12:34 відношення ґолів, займає останнє, дев'яте місце.

/СК/

Інтерв'ю в новоприбулим тренером футболу М.Рибаком

О.Твардовський: Поважний пане Рибак, маю шану привітати Вас на вільній Землі Вашінґтона від редакції „Спортових Вістей" щоденника „Свобода". Ви ще недавно проживали у Львові, де працювали тренером футболу. Прошу ласкаво поінформувати наших численних спортовців і спортових симпатиків, між ними і колишніх львів'ян, про сучасний спортовий Львів, а зокрема про „короля" спорту — футбол. У якому спортовому т-ві і як довго Ви працювали у Львові?

М.Рибак: Я дуже радий, що можу привітати колишніх львів'ян та усіх читачів „Спортових Вістей" на вільній Землі Вашінґтона. Минуло тільки шість місяців відколи я приїхав сюди зі Львова. Сам я з Литви, там почав грати футбол, але кращі мої роки пройшли у стародавньому Львові, який став мені за ці двадцять років рідним. Там я одружився, одержав вищу освіту, грав професійний футбол, працював тренером футбольних команд СКА (Спортовий клюб армії) і „Карпат".

„Карпати" — це спортовий клюб львівського телевізійного заводу „Електрон" До речі, головою цього клюбу є відомий у минулому футболіст Юрій Басалик. Про футбольну команду „Карпати" можемо говорити багато, але я хочу зупинитися на головному. Професійною командою „Карпати" стали у 1963 році, після того, як виграли дві перехідні гри з командою „Нафтовик" Дрогобич. В тому часі назва львівської команди була „Львів-сільмаш". До речі я був капітаном тієї львівської команди. Найбільших успіхів львів'яни досягли у 1969 році, коли вони виграли Кубок СССР, та у 1970 році, коли „Карпати" увійшли в Вищу Ліґу СССР. Начальником (провідником) команди був тоді відомий ще в 30-их роках у Західній Україні К.Мікльош. Кращими змагунами „Карпат" є Левко Броварський, ветеран команди, її капітан, родом із Дрогобича. Юрко Дубровний зі Стрия; Андрій Баль із Роздолу; Ярослав Думанський з Івано-Франківська (колишній Станіславів). Але найпопулярніший гравець — це Степан Юрчишин із села Киринці, на Львівщині. Гравець він сміливий, технічний, заряджений на удар, який, так би мовити, видає з себе все для перемоги. До речі, зовсім недавно С.Юрчишина та А. Баля забрали до київського „Динамо".

Начальником „Карпат" тепер призначений М. Кусень, відомий суддя футболу, а Ярослав Дмитрасевич став старшим тренером. Обидва зі Львівщини. Може їм пощастить і вони принесуть успіх „Карпатам".

О.Т.: Ви згадували нам К. Мікльоша, колишнього визначного футболіста СТ „Україна" Львів. Розкажіть дещо більше про його діяльність у „Карпатах" та, можливо, про інших колишніх футболістів.

М.Р.: Про Мікльоша я вже говорив. Кращі дні команди „Карпат", її перемоги зв'язані з його іменем. Тепер К.Мікльош на пенсії але й далі цікавиться командою. Раніше Мікльош багато років був головою Федерації футболу Львівщини і багато доброго зробив для розвитку цього виду спорту. Я також дуже добре знав неменш відомого колишнього футболіста в 30-их роках, яким був Мирослав Турко. Багато років він займався юнацьким футболом.

О.Т.: В останніх десятиріччях в Україні і взагалі в СССР у футболі вбільшості домінує київське „Динамо". На Вашу думку, що спричинило цей факт?

М.Р.: „Динамо" Київ — це фактично збірна України (Україна як колись, так і тепер славиться талановитими футболістами). Кращих гравців з усіх команд України запрошують, або переводять примусово до столиці. Та це для них непогано — в київській команді дуже добрі умови для тренувань та добрі теж матеріяльні умови; сильний склад тренерів на чолі з досвідченим В.Лобановським, колишнім гравцем тієї команди.

О.Т.: На Вашу думку і з Вашого досвіду, чи спортовці СССР, які беруть участь в Олімпійських Іграх, є аматорами, такими як спортовці Америки і вільного світу?

М.Р.: Ні! Усі відомі спортсмени СССР — професіонали. Вони дістають гроші за це.

О.Т.: Проживаючи у Львові, чи знали Ви і чи знають спортовці в Україні про існування українських спортових осередків у ЗСА, Канаді, Австралії і інших країнах вільного світу? Чи знають в Україні про славних гаківкових зірок українського походження, таких як: Михайло Босий, Орест Кіндрачук, Володимир Ткачук, Богдан Федірко, Бабич, Жук, Ґрецький, Лисяк й інші?

М.Р.: Я і мої друзі знали про існування спортових осередків в Америці, Канаді і в Австралії. Але відомості ці були дуже загальні, скупі.

О.Т.: Після приїзду до Америки Ви стали тренером італійської команди колишньої „Бруклин Італіянс". Уміжчасі Ви вже мали нагоду побачити деякі українські команди в акціях. Скажіть свою думку про їхній рівень.

М.Р.: За цей короткий час я бачив тільки одну українську команду з Нюарку — „Черноморська Січ". Вона залишила непогане враження. Але грає вона дуже нерівно.

О.Т.: Крім спортового життя, Ви, напевно, обізнані теж із сучасним музичним життям Львова, тому що Ваша дружина працювала у Львівській музичній консерваторії. Розкажіть нам вкоротці і про цю ділянку та сучасних музичних діячів.

М.Р.: Як знаєте, український нарід любить музику, особливо українські народні пісні. Сучасні львів'яни захоплюються чудовим співом сестер Байко (які неодноразово бували в Америці і Канаді), Павла Кармалюка, Кюбомира Чайки. Обробки народних пісень Людкевича, Євгена Козака та Миколи Колесси завжди з радістю і захопленням слухають львів'яни.

О.Т.: Що можете нам сказати про сучасний стан на нашій Батьківщині?

М.Р.: Український нарід був і є патріотом своєї країни. Західні українці дуже люблять свою землю, шанують свою культуру, літературу, вивчають її історію. Нарід Західних земель, як завжди, мріє про вільну Україну.

О.Т.: Які Ваші пляни на майбутнє?

М.Р.: Це дуже важке питання. Дуже мрію працювати у великому футболі, тому що не уявляю собі життя без нього. Футбол — це моє життя. Я думаю, що коли оволодію англійською мовою — це допоможе мені у досягненні моєї мети.

О.Т.: Щиро дякую Вам, пане Рибак, за Ваші щирі відповіді. Від себе і від читачів „Свободи" бажаю Вам щастя й успіхів на вільній Землі Вашінґтона.